

To besedilo je pisal s črnilom; kesneje pa je dodal in podčrtal p. Ladislav s svojo roko, med pomišljaji, nad „krepak mladeneč“ še s svinčnikom „— ne Amor —“.

Kaj ne, da ste umeli! Kaj ne, znal je povedati g. Lacko svojo — po svoje. Saj „Lukova definicija“ ali razlaga ni taka, ampak to je doslovno ravno naša; res, čudno, ko da bi si jo drugi drugemu vzela iz misli: Lelj-Palinur-Čop! Po misli Ladislavovi tedaj ni Pintarjeva razlaga prava; Lelj-Palinur niso njemu pesni Prešernove o nesrečni ljubezni kakor Pintarju, („— ne Amor —“ je rekel po svoje), ampak — Čop! Navihano še reče: definicija je „drugače stilizirana“, — „pa je prava“, češ: umej pač, če hočeš...“ Vemo, bil je g. Lacko glavica in originalen, pa ves muhast! —

In že sem bil sklenil svoje misli, ko mi pride slovenski prevod nemške elegije Prešernove v spomin Čopov; in s prevodom pismo z dné 31. oktobra 1905. „... Pošiljam obljubljeni prevod. Delo ni bilo lahko, kar si lahko sami mislite. Koliko dosega izvirnik, sodite, uvažujoč staro resnico, da se vsaki izvirnik v prevodu olevi mnogih fines. Vendar želim, da priobčite ta prevod v celoti v „Dom in Svetu“ pred ali med svojim spisom ... A. Medved“. — Zato si nisem dovoljeval citatov iz pesni, dasi bi si jih bil rad, ter pustil vse, kakor je bilo že prej; prevod pa naj sledi tu.

Spominu Matije Čopa.

“Ὁν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.

Brunk: poetae Gnomici.

Bogovom ljub — umrje mlad. Resnica
izreka tega se je izpolnila,
prijatelj, včrtana ti v blede lica.
Zakaj obraz ti jasnost je oblila.
Smehlja na ustih, kot bi hotel reči:
Končan je boj, trpljenja dolga sila.
Tako sem našel v boli te skeleči,
ko sem zaslišal grozno vest nenadno,
da srčna kri ti nehala je teči.
In kot me peče rana in me v hladno
gomilo spremi, britke nje težave
blaži spomin na tvojo uro zadnjo.
Večerno solnce žarke je sanjave
usipalo na travnike zelene;

V ozadju si strmel na gole glave
gorenjskih velikanov pozlačene;
Valovi Save so okrog šumeli —
morda je velel tok: zaupaj v mene!
Nad tvojo glavo jadrali so beli
oblački; prsi v radostni pozabi
nadimali so dihi ti veseli.
Pač slutil nisi, da te smrt ugrabi.
Svetovni duh je geniju odgrnil
iz svetlih dvorov pot, da te povabi
k drugovom luči. Iskro je otrnil
iz jasnega kristala v čistem vali,
da čisto bi nazaj praluči vrnil.
Navdušenja pogledi so sijali,
ko svet zapustil si z mladostno silo.
Ti nisi gledal svojcev v trpki žali.
Zdaj čelo vroče se je ohladilo,
nobeden dvom ti prsi ne razjeda,
kesa in boli si popil zdravilo.
Ne laže več ti upanja beseda,
srca ne mami želje sladka sanja,
ki v zanjke nad prepadom nas zapreda.
Ne ti, le mi smo vredni milovanja,
učenci, domovina, ki potrta
nad grobom učenika glavo klanja.
O kaj bi nam prinesla zdaj zaprta
zakladnica vseh vednosti bogata
za čas, ki nam bodočnost ga prečrta!
Naprej te vedno gnala je krilata
pogumna moč, da zmago si priboril,
da so odprla se ti luči vrata.
Evrope si jezike vse govoril:
Umel si, kar so Grki in Rimljani
pisali, glas, ki v Angliji je oril,
kar vročeljubni so Italijani
Francozi, Nemci, Španci, Portugali
ustvarili od višje sile gnani.
Na sluh so vsi ti ljubko šepetali,
kot jezik materin si jih okušal.
Ko so zanesli te usode vali
na sever, spev Poljakov si poslušal,
seznanil si se z Rusom, Srbom, Čehom,
ž njih deli slavnimi si se navdušal.
Mnemozina te s svojim je nasmehom
blaginji domovine posvetila,
da venčal delo bi z obilnim vspehom.
Zdaj kruta smrt te je od nas ločila.
Pognala setev klase je visoke,
a prave žetve nam ne bo rodila.
To je, za kar usodine odloke
zdaj tožim, da so tebe nam vzeli,
da sklepamo sirote svoje roke.
Vem pač, da si v samotni neveseli
zastonj hrepênel, kakor jaz, po sreči,
da hiša tiha zdaj ti rane celi.
Pokoja ti želim, prijatelj speči,
globokega miru — a jaz bom tožil,

da sem na vek ti moral v roke seči,
dokler me čas ne bode v grob položil.

Fr. Prešeren — Ant. Medved.

Toliko tu o tej elegiji — šoli in učiteljem,
ker je težavna ta pesen določena za višje

ki o nji govori znanstvenik, ter primerjati
njegove besede korak za korakom na lastno
oko z umetnino, takó moraš sam čitati pesen
in na nji iskati sam dejstva, ki nanje opo-
zarja beseda; a seve, to je tudi neko delo!

LONDON: TRAFALGAR-SQUARE Z NELSONOVIM SPOMENIKOM.

razrede vseh naših srednih učilišč! Naglasim
pa naj, da treba imeti ves čas do konca
pesen samo v roki, ter ob nji zasledovati
stopinje mojih misli, če ne, jih ne boš umel.
Kakor moraš gledati sam pred sabo sliko,

— Nazadnje pa dodam še izrekoma, da je
število: „1260 Ex“ na str. 680. pod črto
neljuba tiskovna napaka; prav se mora gla-
siti: 1200 Ex. 14 Bog. 80. — Vale faveque!

